

Forhold, thi her kunde hun tvinge Lægen til at optræde som Vidne og udtale sig om det, vi ikke kunde tvinge ham til at udtale sig om overfor Øvrigheden. Lægen udtalte sig ogsaa nok saa nydeligt om Forholdet, og vi fik her en Dom, grundet paa eet Vidnes Udsagn. Da var der gaaet fem Fjerdingaar, inden hun opnaaede Skilsmissen. Og for at opnaa Skilsmissen maatte hun, da hun ikke havde Raad til at søge Retten, andrage om fri Proces. Det skulde ske gennem Øvrigheden, og da Manden havde gjort sit til at faa sværtet hende og paaløjet hende det mest mulige — og den Slags Beskyldninger er jo efter deres Natur meget ofte ikke til at modbevise —, var Øvrigheden lige paa Nippet til at sige: Hun er efter Mandens Udsagn ikke, som hun burde være, hende kan vi ikke give Bevilling til fri Proces. Hun fik den nu imidlertid, fordi hun havde Fortalere, der kunde berette, at man ikke altid kan stole paa, hvad der kommer frem i en Politirapport, og da navnlig ikke, naar det ikke er bevist eller beviseligt, og saa opnaaede hun Skilsmisshedom. Manden havde altsaa gjort sig skyldig i noget saa graverende, at hun kunde faa Skilsmisse ved Dom, men det mindre, Separation ved Bevilling, kunde hun ikke opnaa efter det System, vi har nu. Rettergangen varede knap 3 Maaneder; Resten af Tiden, det ene Aar, tog Øvrighedssagen, der intet gav hende.

Jeg tror, den Slags Eksempler bedre end noget andet viser, hvor haardt tiltrængt en Ægteskabslovgivning, der svarer til de Forhold, hvorunder vi nu lever, er. Det er derfor, jeg paa egne og mit Partis Vegne har rettet den Forespørgsel til den højtærede Justitsminister, om vi kan vente, og hvornaar vi kan vente at faa det paa-gældende Lovforslag fremsat for Rigsdagen. Jeg kan forsikre, at det er paa Tusinder af Menneskers Vegne, jeg taler i Øjeblikket, Tusinder af Mennesker, som venter med Spænding og Længsel paa, hvad der vil komme frem vedrørende dette.

Elna Munch: Efter at Kvinderne har faaet den politiske Valgret, og dermed det største Skridt henimod deres Ligestilling med Mændene er gjort, er det naturligt, at man søger at faa den Ulighed fjernet, som Lovene endnu paa enkelte Punkter opretholder. Der er for det første Lønspørgsmaalet. Det er jo saaledes nu, at i de allerfleste Stillinger lønnes Kvinder lavere end Mænd, selv om de udfører det samme Arbejde. Dette Princip bør ikke

opretholdes. Det forsvares paa mange forskellige Maader. En af de Maader, man forsvarer det paa, er ved at sige, at Kvindernes Arbejde er ringere end Mændenes. Hvis dette kan paavises i enkelte Tilfælde og paa visse Omraader, kan Kvinderne naturligvis heller ikke forlange den samme Løn som Mændene. Vi forlanger kun lige Løn for lige Arbejde. Men hele dette Spørgsmaal vil jo blive behandlet af den store Lønningskommission, og jeg vil meget ønske, at den maa komme til et retfærdigt Resultat.

Et andet Spørgsmaal er Kvinders Adgang til Embeder. Det bør være saaledes, at Kvinder har Adgang til Embeder under lige Vilkaar med Mænd. Det afgørende ved Besættelsen af et Embede bør ikke være, om det er en Mand eller en Kvinde, der søger det, men det bør være vedkommendes Dygtighed til at udfylde Pladsen. For de fleste Stillingers Vedkommende er dette Princip anerkendt, selv om der ikke altid handles efter det i Praksis. Men der findes Stillinger, hvor Princippet ikke er anerkendt. Det gælder ikke blot Dommerembeder, som end ikke den i 1916 gennemførte Retsreform giver Kvinder Adgang til, men ogsaa Præsteembeder, skønt det ikke er til at forstaa, hvorfor Kvinder ikke skulde kunne udføre Præstegerning akkurat lige saa godt som Mænd. Denne Udtalelse synes at vække Munterhed: Jeg vil blot fremhæve, at i Udlandet findes der kvindelige Præster, og den Præst, som jeg uden Sammenligning mener udfører sit Arbejde bedst og taler bedst af dem, jeg har kendt, er en Kvinde. Nu er det vel saaledes, at det er noget usikkert, om Kvinder ikke efter Loven kan blive Præster, men i Praksis er det aldrig indrømmet dem. Jeg vil henstille, at der paa dette Punkt skabes fuldstændig Klarhed, saaledes at hvis en Kvinde søger et Præsteembede, og hun i øvrigt er kvalificeret, hun da kan være sikker paa at faa det. Naar man indrømmer Kvinder Ret til at tage de Eksaminer, der giver Adgang til saadanne Embeder, maa man ogsaa tage Konsekvensen og give dem Embederne. Det samme gælder Rektorembederne ved Statens Gymnasier, skønt disse er blevet Fællesskoler, og til Trods for, at Erfaringen noksom har godtgjort, at Kvinder i høj Grad egner sig til at lede Skoler. Hertil kommer, at Staten netop nu har overtaget højere Skoler, hvor Kvinder var Rektorer forinden Overtagelsen, og den har beholdt disse Kvinder som Skolernes Rektorer. Det er et ud-